

Scherning: Jeg troer, at hvad den ærede Minister sidst anførte, berøer paa en fuldstændig Misforstaaelse; thi det falder ikke den ærede sidste Taler ind at sammenligne disse Mænd med uredelige Embedsmænd; var der nogen Sammenligning tilstede, saa gjaldt den Regjeringens Fremfærd under to forskjellige Forhold, hvorom den ærede Taler meente, at det ene Forhold var af en saadan Veskaffenhed, at Regjeringen maatte vise sig meget uvillig til at give Pension, og det andet af den Veskaffenhed, at Regjeringen burde vise sig villig dertil. — Men hvad jeg egentlig begjærede Ordet for, var, for at berigtige den ærede Rigsdagsmands Udtalelse, som berøer paa en Feiltagelse i begge Henseender, baade med Hensyn til Størrelsen af Pensionen og med Hensyn til Berettigelsen til Pension; det, der her er begjært, er ikke en Berettigelse til at give en vis Pension, men det er en Berettigelse til at give en Pension til Saadanne, som ikke i Forveien have den ved Lov, og, hvad Størrelsen angaaer, skulle vi huske paa, at vi have en heel Mængde at forsørge her i Landet og kunne komme til at forsørge mange Andre, som staae paa samme Fod som de her Omtalte, nemlig Mænd, der have vovet deres Liv for det Offentlige, og hvad enten de vove Livet, for at redde deres Medmennesker eller for at redde deres Fædreland, bliver deres Fortjeneste lige stor; vi skulle altsaa vide, at, medens vi understøtte disse efter passende Evne, skulle vi ikke her i dette Tilfælde gjøre det efter en anden Maalestok, end vi hidtil have gjort det for Esterladte af Mænd, der ere faldne i Krigen, eller anderledes, end vi troe at kunne være istand til at gjøre det for Fremtiden. Det Maal af Penge, som her er anført, og som den ærede Minister ganske rigtigt har kaldt kalkulatorisk, er, saavidt jeg kan skjønne, indenfor de kalkulatoriske Grændser rundeligt det, der efter Loven om Forsørgelse af Invalidiser og deres Esterladte er givet og kan gives, og ud over det bør vi ikke gaae, i det Mindste ikke, for Sagen foreligger klart til fuldstændig Overveelse. Nærværende er et aldeles foreløbigt Skridt, og det vil efter min

Formening ikke være vel betænkt fra Bevillingsmyndighedens Side, om den i dette Dødblik lader sin Medfølelse træde ind paa Lovgivningens Gebeet. Vi kunne komme til, naar Tilfældet ligger for i sin Heelhed, at finde, at det, der hdes, er for Lidet, og da er det Tid til Overveelse heraf; men i dette Dødblik at ville drive Ministeren videre end til det, Loven engang har fastsat for saadanne Tilfælde, holder jeg for at være et Misgreb, og det vil jeg tilraade de ærede Medlemmer ikke at gjøre. Det staaer naturligtvis til Enhver især at gjøre Sit for at afhjælpe den foreløbige Trang, indtil vi ad Lovgivningsveien kunne see dette Forhold liggende klart for os; men at ville hde disse Folk, som ikke have nogen lovhjemlet Berettigelse, Mere, og at ville holde de andre Enker, der ere stillede under Loven, paa den hidtilværende Maade, vilde være det Ubilligste af Alt.

N. Jensen: Efter den Bemærkning, som den ærede sidste Taler gjorde til den høitagtede Indenrigsminister angaaende den Sammenligning, som den ærede Minister syntes, at jeg skulde have gjort mellem uredelige Embedsmænd og disse forulykkede Fiskeres Esterladte, skal jeg herved frasælde Ordet, da det hovedsagelig var for at gjøre opmærksom paa, at denne Sammenligning var aldeles uholdbar, at jeg forlangte Ordet.

Müller: Med al Agtelse for den ærede Rigsdagsmands (V. C. Pedersen) Sandhedskjærlighed, skal jeg dog tillade mig at htre en beskedent Tvivl om, at man virkelig paa Skagen, under det stærke Indtryk af den sidste sørgelige Begivenhed, skulde nære nogen ubegrændset Tilltro til Redningsbaade af den Konstruktion, som den havde, der forulykkede under den sidste Begivenhed ved Skagen. Jeg troer naturligvis, at det subjektivt, men ingenlunde objektivt er en fuldkommen Sandhed, som den ærede Rigsdagsmand har udtalt, det vil sige, at han selv er overbevist om Sandheden deraf, men at det dog i Virkeligheden forholder sig anderledes, og der maa i det Mindste stærkere Be-